

Юрінком Інтер, 2014. – 352 с.

4. Никаноров А. Глобальна екологія: навчальний посібник / А. Никаноров, Т. Хоружа. – М.: Вид-во Пріор, 2013. – 285 с.

УДК 349.6(043.2)

Моренець О. І., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Хом'яченко С. І., к.ю.н., доцент

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІТРОЕНЕРГЕТИКИ В УКРАЇНІ

Вітроенергетика є способом отримання електричної енергії за допомогою вітру. Засоби отримання енергії вітру – вітротурбіни (вітрогенератори, вітрові установки), які об'єднують у так звані вітроелектростанції.

Вітроенергетика – галузь відновної енергетики, яка спеціалізується на використанні кінетичної енергії вітру [1, с. 320]. Це один з тих способів використання енергії навколишнього середовища, яку людина використовує із незапам'ятних часів. Спочатку це був парус, потім вітровий млин. Сучасні вітряки, що виробляють електроенергію, з'явилися лише в ХХ столітті.

Розвиток вітроенергетики у незалежній Україні започатковано у 1993-1996 рр., коли був виданий Указ Президента України «Про будівництво вітряних електростанцій» від 2 березня 1996 р., який мав за мету задоволення потреб народного господарства в електроенергії, реалізації набутого досвіду будівництва та експлуатації Донузлавської вітрової електростанції в Автономній Республіці Крим. Тобто передбачалося фінансування будівництва та створення спеціального фонду розвитку вітроенергетики. Однак розвитку цей напрям альтернативної енергетики не набув, у тому числі через низькі тарифи на енергію з традиційних джерел.

На нашу думку, початком розвитку альтернативної енергетики, зокрема вітроенергетики, в Україні є встановлення «зеленого» тарифу в Законі України «Про електроенергетику» (надалі Закон), зокрема у статті 1 Закону зазначено: «зелений» тариф – спеціальний тариф, за яким закуповується електрична енергія, вироблена на об'єктах електроенергетики, у тому числі на введених в експлуатацію чергах будівництва електричних станцій (пускових комплексах), з альтернативних джерел енергії [2].

Вітроенергетика почала розвиватися лише у 2011-2012 рр. Це обумовлено тим, що для вітрових електростанцій необхідний як мінімум

рік вітромоніторингу, що вимагають банки для отримання кредиту, відслідковуються також шляхи міграції птахів, будівельним необхідно вирішувати складні інженерні завдання, забезпечити будівництво доріг (щоб доставити лопасті вітряків) тощо. Саме через це проекти вітроенергетики більш тривалі за часом, ніж інші проекти альтернативної енергетики [3, с. 28].

У вітроенергетичному секторі наразі працюють понад 70 країн світу. Серед країн з найбільшими потужностями вітроенергетики – Німеччина, США, Іспанія, Індія, Китай, Данія. В США до 2020 року планується досягти 15 % виробництва електроенергії за рахунок вітру, вдосконалюються турбіни, розширюється діапазон швидкостей вітру, які можуть бути використані вітроустановками [4].

Правове регулювання вітроенергетики в цілому здійснюється законами України: «Про альтернативні джерела енергії», «Про електроенергетику», «Про землі енергетики та правовий режим спеціальних зон енергетичних об'єктів»; Положенням «Про Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг», а також постанови цієї комісії, зокрема: Про видачу ліцензії з виробництва теплової енергії на теплоелектроцентралях, ТЕС, АЕС, когенераційних установках та установках з використанням нетрадиційних або поновлюваних джерел енергії ТОВ «УКРТЕПЛОПОСТАЧ» від 04.12.2014 № 734, Про переоформлення ліцензії на виробництво теплової енергії на теплоелектроцентралях, когенераційних установках та установках з використанням нетрадиційних або поновлюваних джерел енергії ТОВ «ГРІН-ПАУЕР» від 30.12.2014 № 1064 тощо.

Правовий порядок регулювання діяльності вітроелектростанцій залежить від їх потужності. Відповідно до статті 7 Закону України «Про електроенергетику» проектування, будівництво, введення в експлуатацію, експлуатація, виведення з експлуатації об'єктів електроенергетики підключених до об'єднаної енергетичної системи України, регламентуються нормативно-правовими та нормативно-технічними документами [2].

Спеціальне правове регулювання механізму приєднання та передачі в електричні мережі енергії, що виробляється вітроелектростанціями з установленною потужністю не менш як 100 МВт здійснюється відповідно до Правил, затверджених наказом Міністерства енергетики та вугільної промисловості України від 28.10.2009 № 570 [5].

Отже, для розвитку вітроенергетики в Україні необхідне формування національної енергетичної політики, створення розширеної законодавчої та нормативно-технічної бази відновлюваної енергетики, створення системи і стимулювання як фізичних так і юридичних осіб, необхідно розробляти та впроваджувати інноваційно-інвестиційні проекти розвитку

в окремих регіонах, тому що окрім створення цілісної вітроенергетичної галузі в Україні, слід враховувати регіональне розташування відповідних об'єктів.

Література

1. Олійник Я. Б. Основи екології: підручник / Я. Б. Олійник, П. Г. Шищенко, О. П. Гавриленко. – К.: Знання, 2012. – 558 с.
2. Про електроенергетику: Закон України від 16 жовтня 1997 р. № 575/97-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/575/97-вр/page>
3. Гузенко Н. Пошли по ветру / Н. Гузенко // Інвестгазета. – № 14. – С. 28-30.
4. Вітроенергетика – практичні аспекти і перспективи // Агробізнес сьогодні. – № 1-2(224-225). – січень 2012. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.agro-business.com.ua/mekhanizatsiia-apk/834-vitroenergetyka-praktychni-aspekty-i-perspektyvy.html>
5. Проект міжнародної технічної допомоги № GF/UKR/11/004 [Електронний ресурс]: Національний план з відновлюваної енергетики. – Режим доступу: http://www.journal.esco.co.ua/esco/2015_3_4/log/art09.pdf

УДК 341.226(043.2)

Мотричук І. В., студентка,
Національний університет
«Одеська юридична академія», м. Одеса
Науковий керівник: Луценко О. О., асистент

ПРИЄДНАННЯ УКРАЇНИ ДО ЄДИНОГО ЄВРОПЕЙСЬКОГО НЕБА: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Враховуючи сучасні міжнародні тенденції щодо вдосконалення та розширення кола регулювання міжнародних відносин, поступово набирає актуальність парадигма співробітництва та спільної допомоги. Одним із таких способів реалізації у міжнародних відносинах щодо використання повітряного простору цивільною авіацією є Програма Створення Єдиного Європейського Неба (SESAR (Single European Sky ATM Research Programme)), яка була прийнята Єврокомісією у 2004 році.

Актуальність даної ідеї полягає у тому, що зазначена програма дозволяє збільшити пропускну спроможність повітряного простору; суттєво знизити вартість аеронавігаційного обслуговування; підвищити безпеку польотів; зменшити вплив негативних факторів на навколишнє середовище (шуми та емісія від авіаційних двигунів).

Основним завданням у реалізації даної концепції – формування єдиного європейського авіаційного простору, який об'єднає досить різні за рівнем розвитку і умовами функціонування повітряні території.